

Péter és a szeretett tanítvány sorsa

„Míg a fiatal ember életútját maga választhatja és alakíthatja, addig az öreg embernek hagynia kell, hogy más övezze fel és vezesse oda, ahova ő nem akarja”

Miután Péter megtudta a jövőendő sorsára vonatkozó információkat Jézustól, hátrafordult, és megpillantotta azt a tanítványt, „akit Jézus szeretett”. Emberileg teljesen érthető, hogy e másik tanítvány sorsa kezdte érdekelni, hiszen annak ellenére, hogy Péter és János között volt bizonyos feszültség úton járásuk során, mély barátságban voltak egymással. Így természetes, hogy megkérdezte Jézust: „vele mi lesz”. Jézus elhárítja a kérdést, nem engedi, hogy Péter többet tudjon meg a jövőből annál, mint ami rá tartozik.

Jézus saját szuverenitására és Péter illetékességének korlátaira hivatkozva elutasítja Péter közbenjáró szerepét. Az Ő pedagógiája, hogy tanítványaival egyenként, közvetlen kapcsolatban kíván lenni, s ami a szeretett tanítványra tartozik, arról majd neki és vele beszél. Jézus Pétert nem a többiek fölé rendelte, hanem követésére hívta. „Te engem kövess!” Mit jelent ez? Péternek nem az a dolga, hogy mások sorsára figyeljen, hanem az, hogy másoktól függetlenül Jézust kövesse.

Mit üzen számunkra ez a szentírási szakasz?

Tudjuk, Péter és János Istennek tetsző életet éltek, és elvállalták a rájuk bízott feladatokat, valódi nagyságuk Isten országának építésében teljesebben ki.

Milyen jó lenne többet törődnünk azzal, hogy kövessük-e őt, mint azzal, hogy a másik hogyan követi őt!

Milyen jó lenne Jézus követése közben valóban rá figyelni, nem méricskélve, irigykedve, mások életét firtatni!

Milyen jó lenne felismerni és rálépni az áldozathozatal útjára!

Milyen jó lenne olyannak lenni, mint a szeretett tanítvány János, aki hagyta magát szeretni! Nem az ő saját szeretetében bízott, hanem Jézusnak az iránta való szeretetében. János, a szeretett tanítvány teljesen más, mint Péter.

Péter azt mondja: „Szeretlek Uram” János viszont ezt: „Tudom, hogy szeretsz Uram!” Milyen jó lenne ezt a kétirányú szeretetet egybegyűrve valósággá tenni emberi kapcsolatainkban!

Besze Imre, Budapest